ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. Β. ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ

Ὁ Ἀρὲλ ἄφησε τὴν ἐφημερίδα καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι.

—Τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι χλωμός ; τοῦ εἶπε ὁ γυιός του, ὁ Πιέρρος, ὅταν τὸν εἶδε ἀπὸ κοντά.

—Χλωμός ; Δὲν εἶμαι χλωμός..., εἶπε στενοχωρημένος.

Ὁ Πιέρρος χαμογέλασε. Τί παράξενος ποὺ ἦταν ὁ πατέρας του αὐτὲς τὶς μέρες... Μὰ τί εἶχε ; Κύτταξε τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου : Ἡ ὥρα ἦταν ὀχτώμισι. Καλοκαιρινὸ βράδυασμα, γλυκό, γεμάτο μυρωδιὲς ἀπὸ τὰ λουλούδια. Μέσα στὸ σαλόνι τὸ φῶς εἶνε θαμπό...

Ὁ Ἀρὲλ συλλογίζεται μὲ πόνο ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ἐλεύθεροι κι' ὅτι ἔχουν ἥσυχη τὴ συνείδησί τους. Ἥσυχη !... Μὰ ἐκεῖνος ; Ἐκεῖνος ὄχι !... Ἔχει ἕναν κόμπο στὸ λαιμό, ποὺ τὸν πνίγει... Ἀπόψε ὅμως θὰ δώση ἕνα τέλος. Ναί, βέβαια, πρέπει νὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ἱστορία. Γι' αὐτὸ εἶνε χλωμός...

Ὁ Ἀρὲλ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπο. Μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὸ μπράτσο, ψηλά, κοντὰ στὸν ὦμο : Εἶνε τὸ χρυσὸ βραχιόλι τῆς αἰνιγματικῆς σειρήνας, τῆς γόησσας ! Τί ντροπή... Νὰ εἶνε χῆρος, νὰ ἔχη ἕνα μεγάλο γυιό, ποὺ πρέπει νὰ τὸν προσέχη, καὶ νὰ νοιώθη στὸ μπράτσο αὐτὸ τὸ χρυσὸ βραχιόλι, ποὺ σημαίνει : «Εἶσαι ὁ σκλάβος μιᾶς γυναίκας, ὁ σκλάβος της !»...

Ὁ Πιέρρος ἔφυγε γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς φίλους του. Ὁ Ἀρὲλ κατέβηκε στὸ δρόμο. Τὸ βράδυ εἶνε γαλάζιο, διάφανο, ἀνάλαφρο. Ἡ γυναῖκες περνοῦν ἀργά, μὲ νωχέλεια. Καμμιὰ ὅμως δὲν τῆς μοιάζει. Καμμιά ! Τὰ μάτια της μαγνητίζουν καὶ τὰ χείλη της εἶνε χείλη μάγισσας τοῦ ἔρωτα, μιᾶς Κίρκης. Τὰ χάδια της τὸν κάνουν νὰ ξεχνάη πάντα ὅτι εἶνε σαραντάπέντε χρόνων, ὅτι ἔχει γυιὸ μεγάλο, ὅτι τελείωσαν πειὰ γι' αὐτὸν ἡ περιπέτειες. Οὔτε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ποὺ περνοῦν δίπλα, δὲν ἔχει τὸ παράξενο, τὸ ἐξωτικό, τὸ ἡδονικὸ ὄνομά της : Χοῦλα....

Μὰ τί ; Ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώση μὲ τὴν Χοῦλα. Κι' ἔπειτα θὰ πάη στὴν Ἰταλία, κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ Κόμο, ἐκεῖ ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του, καὶ γονατιστός, στὸν τάφο της, θὰ ζητήση νὰ τὸν συχωρέση : Λυτήσου με, Κλαίλια, συχώρεσέ με ! θὰ τῆς πῆ. Εἶνε μιὰ μάγισσα... Μὰ τώρα λυτρώθηκα κι' εἶμαι πάλι δικός σου !» Ναί, ἔχει πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του...

* * *

Μόλις μπῆκε στὸ σπίτι της, ἔνοιωσε τὴν ἴδια πάλι δειλία, ποὺ τοῦ ἔκοβε τὰ γόνατα. Τὸ φῶς εἶνε κυανό, θαμπό, σὰν τῆς νύχτας. Ὁ Γιαπωνέζος ὑπηρέτης, λεικοντυμένος, τὸν κυττάζει μὲ τὰ μυστηριώδη μάτια του. Ὁ διάδρομος εἶνε μαχρὺς καὶ γυμνός : Ὁ διάδρομος τοῦ Σίγκ-Σίγκ, συλλογίζεται ὁ Ἀρὲλ μὲ πίκρα.

Ἡ δειλία του μεγαλώνει μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς μάγισσας. Μὰ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Χοῦλα ; Ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

—Ἡ μητέρα μου ἦταν Ἰσπανίδα...

Ὁ πατέρας μου ἕνας ἰθαγενὴς τῶν Χαβάϊ. Γεννήθηκα στὴ Χονολουλοῦ. Ἔπειτα, ὅταν μεγάλωσα, ἦρθα μονάχη μου στὴν Εὐρώπη...». Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία της.

Τὶς βροχερὲς μέρες, κουλουριασμένη σὰν αἴλουρος πάνω στὸ κόκκινο ντιβάνι, τοῦ ἔλεγε τοὺς ἔρωτές της : Φιλιὰ ποὺ πνίγουν, χάδια ποὺ τρελλαίνουν, ἀγάπες θανάσιμες.....

Μιὰ μέρα τοῦ πέρασε ἕνα χρυσὸ βραχιόλι της στὸ μπράτσο.

—Ὅσο θὰ τὸχης, θὰ εἶσαι δικός μου !... τοῦ εἶπε.

Δικός της ! Ὁ Ἀρὲλ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει στὸ σαλόν της.

Ἡ Χοῦλα, ἀργά, μὲ νωχελεῖς κινήσεις, τὸν ἀγκαλιάζει σφιχτὰ καὶ τοῦ δίνει τὰ χείλη της. Τὰ μαῦρα μαλλιά της, τὸ λυγερό κορμί της, τὸ ἄρωμά της, τὸν μεθοῦν. Εἶνε ὁ σκλάβος της. Μὰ καὶ ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου !...

—Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ;.... τὸν ρωτάει μὲ τὴ ζεστή, τὴν ἡδονικὴ φωνή της, ἡ Χοῦλα.

—Τίποτε..., ψιθυρίζει μισόσβυστα ὁ Ἀρέλ.

Τὰ μυρωμένα χέρια της τὸν χαϊδεύουν, σὰν νὰ εἶνε ἕνα παιδάκι. Κάθεται στὸ κόκκινο ντιβάνι καὶ πίνει ἕνα λικέρ. Ἔπειτα παίρνει ἕνα τσιγάρο. Ἀπὸ τὰ δικά της, ποὺ ἔχουν ὄπιο... Παντοῦ λουλούδια. Μεγάλα, πελώρια λουλούδια...

—Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ;...

Ὁ Ἀρὲλ σκύβει τὸ κεφάλι κι' ὕστερα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, βγάζει τὸ χρυσὸ βραχιόλι ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

—Νά, φεύγω !... τῆς λέει.

—Φεύγεις ;...

Ἡ Χοῦλα, μ' ἕνα πήδημα αἰλούρου, βρέθηκε ὄρθια. Ὁ Ἀρὲλ πίνει ἕνα λικέρ, δίχως νὰ κυττάζη τὴ φίλη του. Ἔπειτα, μὲ θάρρος, καρφώνει τὰ μάτια του μέσα στὰ δικά της.

—Ναί... Φεύγω... Γιὰ πάντα !... τῆς ξαναλέει.

Κι' ὕστερα, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, σηκώνεται.

—Δὲν θὰ μὲ ξαναιδῆς πειά..., συνεχίζει. Εἶσαι μιὰ μάγισσα... Μιὰ σειρῆνα... Δὲν εἶσαι γυναῖκα : Εἶσαι μιὰ φαρμακεύτρα... Κι' ἐγὼ θέλω τὴ ζωή μου, τὴν ἐλευθερία μου. Ἔχω ἕνα γυιό ἐγώ. Ἔχω τὸν Πιέρρο. Κι' αὐτὸ τὸ παράξενο σπίτι, αὐτὸς ὁ Γιαπωνέζος ὑπηρέτης, αὐτὰ τὰ λουλούδια, αὐτὰ τὰ λικέρ κι' ἐσύ, ἐσὺ ἡ ἴδια, δὲν εἶσαστε γιὰ μένα... Νά, πάρε πίσω τὸ βραχιόλι σου...

Καὶ ὁ Ἀρὲλ τὸ ρίχνει στὰ πόδια της.

Ἡ Χοῦλα, σιωπηλή, τυλίγει τὰ χέρια της, σὰν δυὸ κάτασπρα φείδια, γύρω στὸ λαιμό του. Θέλει πάλι νὰ τὸν μαγέψη. Θέλει νὰ τὸν φιλήση, γλυκά, στὰ χείλη....

—Ὄχι, ὄχι... Θέλω νὰ γιατρευτῶ... Θέλω νὰ φύγω.... λέει πάλι ὁ Ἀρέλ.

—Μεῖνε !... κάνει ἀργά, μὲ νωχέλεια, ἡ Χοῦλα.

—Ὄχι !.... Θὰ φύγω !....

Τὰ μάτια της τώρα ἀστράφτουν παράξενα. Τὰ χείλη της ἔχουν πάρει ἕνα αἰνιγματικὸ σχῆμα. Τὸ χαμόγελό της τρομάζει...

—Πρόσεχε !... Θὰ μετανοιώσης.... τοῦ λέει.

Ὁ Ἀρέλ, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, τὴν σπρώχνει ἀπὸ κοντά του καὶ φεύγει σὰν τρελλός. Ἐπιτέλους ! Εἶνε ἐλεύθερος ! Γιὰ πάντα...

Ἐλεύθερος ! Μὲ λίγη θέλησι κατόπιν, ἄλλαξε ζωή. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε περίπατο μὲ τὸ γυιό του. Νόμιζε ὅτι εἶχε ἀναστηθῆ, ὅτι εἶχε βγῆ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κυανὸ ἐρωτικὸ τάφο τῆς Χοῦλας. Δὲν ἔχει καμμιὰ τύψι. Εἶνε ἥσυχος, ἥρεμος, εὐτυχισμένος...

Κι' ἔτσι, πέρασε ἕνας μῆνας.

Μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα. Εἶχε μέσα μιὰ φωτογραφία : Τῆς Χοῦλας ! Δὲν ἔλεγε τίποτα. Μὰ τὰ μάτια της τὸν κύτταζαν ἀπειλητικά, σὰν νὰ τὸν φοβέριζαν : «Πρόσεχε !... Θὰ ἐκδικηθῶ !...».

Ὁ Ἀρὲλ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Γιὰ νὰ τὴν ξεχάση, πῆγε στὸ θέατρο. Καὶ τὸ ἄλλο βράδυ πῆγε πάλι στὸ θέατρο. Εἶδε ἄλλες γυναῖκες, διασκέδασε... Ἦταν ἐλεύθερος !...

—Ἕνα βράδυ, γυρίζοντας, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Πιέρρου. Ὁ γυιός του δὲν εἶχε κοιμηθῆ. Καθόταν στὸ παράθυρο καὶ κάτνιζε.

—Πρέπει νὰ κοιμᾶσαι πιὸ πολύ, Πιέρρο... τοῦ εἶπε. Τί ἔχεις ; Εἶνε μέρες τώρα ποὺ σὲ βλέπω στενοχωρημένο... Τί ἔχεις ;...

Κι' ἔπιασε τὸ γυιό του ἀπὸ τὰ μπράτσα, γιὰ νὰ τὸν σφίξη πάνω στὸ στῆθος του. Μὰ τί εἶνε αὐτό, ἐκεῖ, στὸ δεξὶ μπράτσο, κοντὰ στὸν ὦμο ; Κάτι σκληρό, σὰν βραχιόλι...

—Τί εἶνε αὐτό ! οὐρλιάζει ὁ Ἀρέλ.

—Τίποτε, μπαμπά. Ἕνα βραχιόλι... κάνει χαμογελῶντας ὁ Πιέρρος.

—Γιὰ νὰ τὸ δῶ !... Θέλω νὰ τὸ δῶ !...

Ὁ Πιέρρος σηκώνει τὸ μανίκι του καὶ βγάζει τὸ βραχιόλι : Εἶνε τὸ χρυσὸ βραχιόλι τῆς Χοῦλας, τὸ «βραχιόλι τοῦ σκλάβου» !...

Ὁ Ἀρὲλ θέλει νὰ φωνάξη, νὰ οὐρλιάξη, μὰ πνίγεται.

—Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς !... λέει σὲ λίγο στὸν Πιέρρο.

Κι' ἔπειτα βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι.

Στὸ δρόμῳ, συλλογίζεται : «Ὁ κατάδικος ξαναγυρίζει στὸ Σίγκ-Σίγκ». Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα. Μὰ δὲν διστάζει... Τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα ὁ Γιατωνέζος ὑπηρέτης. Ἡ ἀγωνία τὸν πνίγει. Δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση. Ἡ Χοῦλα τὸν κυττάζει μὲ τὰ μαγνητικὰ μάτια της καὶ χαμογελάει... Ὁ Ἀρὲλ σωριάζεται πάνω στὸ κόκκινο ντιβάνι καὶ κλείνει τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπη.

Ἐκείνη τότε πλησιάζει, γονατίζει καταγῆς κι' ἀκουμπάει τὸ πρόσωπό της πάνω στὸ δικό του.

Ὁ Ἀρέλ, μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή, τῆς λέει :

—Ἐγὼ εἶμαι γέρος πειά, Χοῦλα !... Δὲν μὲ νοιάζει... Μὰ ἐκεῖνος, ὄχι ! Ἄφησέ τον, Χοῦλα... Εἶνε δικός μου, ὁ γυιός μου, ὁ Πιέρρος μου ! Ἔχει μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ μπροστά του. Εἶνε εἴκοσι χρόνων... Ἐκεῖνον, ὄχι, Χοῦλα !....

Ἡ μάγισσα τὸν φιλάει στὰ κλειστὰ μάτια.

—Τὸ ἤξερα πὼς θὰ ξαναγυρίσης... τοῦ ψιθυρίζει μὲ πάθος.

Μὰ ὁ Ἀρὲλ δὲν ἀκούει τὴ φωνή της. Δὲν ἀκούει τίποτα. Βλέπει μόνο νὰ τὸν περικυκλώνουν ἕνα σωρὸ χρυσᾶ βραχιόλια...

Καὶ μένει ἐκεῖ, πάνω στὸ κόκκινο ντιβάνι, σὰν νεκρός...

Ζ. Β. ΣΕΡΜΠΑΝΕΝΚΟ